

πρὶν λάβῃ τροφήν τινα, πρὶν παραδοθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ὕπνου, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡτένευ σιωπηλῶς, τῶν δακρυβρόοντος αὐτῆς ὀφθαλμοῦς ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ πτωματος, ἀναμένοντα οὕτω τὴν προσδοκώμενην ἀνάπαυσιν. ἔϊτα βραβείως στενάζουσα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν. Ἀκόμη καὶ σήμερον! . . . » Ὅσαίς ἡ συνοδεία ἐξαίρετα παρὰ γελόεσσαν ὀχλὸν ποταμοῦ τινὸς, ἡ διέρχουσα κοιλάδα ἀνθηρὰν, ἡ λειμῶνα μυρτοστόλιστον, ἡ ἐλπίς ἐπέχει φαιδρότητα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς· σταματοῦσα δὲ τότε ἐπλησίαζε τὸ φορεῖον μετὰ ψυχικῆς ἡρώας, καὶ ἀνυψοῦσα μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὸ καλύπτρον αὐτὸ μεταξόπιλον, ὑπετραύλιζε τὰς ἐπομένας ἐλπίδας, « εἰς εἰς; ἔδω εἶναι τὸ μέρος; . . . » καὶ πάλιν πολὺν χρόνον ἀνέμενε τὴν ἀπάντησιν κεκυφῆτα ἐπὶ αὐτῷ καὶ προσπαθοῦσα νὰ θερμάνῃ διὰ τῆς πνοῆς τῆς τοῦ ψυχρὰ χεῖλης τοῦ συζύγου της. « Δὲν εἶναι λοιπόν; ἔϊθ, ἔλεγε θερμὰ χύνουσα δάκρυα. Ἀναχωρῶμεν! » Ἡ ἀλλεπάλληλος πάλη τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς θλίψεως κατηνάλισκον τὰς σχεδὸν ἐξηντημένους δυνάμεις της. Ἡ ἐξασθένης αὐτῆς ὑπερέβη πᾶν ὄριον. Μετὰ πολὺν κόπον κοτέπεισαν αὐτὴν ν' ἀναπαυθῇ καταθέτουσα ἐν τινὶ ἀγίῳ τόπῳ τὸ πτώμα τοῦ συζύγου της, ἐκτείνοντες πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτι τὸ προσδοκώμενον θαῦμα ταχύτερον ἢ δύνατο νὰ τελεσθῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἁγιαστηρίου.

Τὸ φθινόπωρον εἶχεν ἀπεκδύσει τὰ δάση, ἡ δὲ γῆ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους θιαίως διερχομένη, κατέλαβε τὴν βασιλίσσαν εἰς τοὺς γραφίους λειμῶνας τῆς Πεναπλώρας. Δεξιὰ τῆς ὁδοῦ ἤχει ἐκώδων μονῆς τινός. Ἡ συνοδεία σταματᾷ, καὶ αἰφνης ἀνακαλύπτει τὴν περιφανῆ μονὴν Aula Dei Μεταξὺ πανόφλων καὶ σκιερῶν δένδρων περιστοιχούτων ὅλον τὸν διάστημα, διαφαίνεται ἡ διὰ τῶν ὕλων διερχομένη ἀμυδρά ἀκτίς τῶν λυχνιῶν τοῦ ἁγιαστηρίου. Τὸ ἐναρμόνιον τοῦ ἁγίου μοναχῶν, διακόπτον κατὰ καιροῦς τὴν σιωπὴν τῆς ἐρημίας, μεταδιδόμενον ἀπὸ ἡχῶς εἰς ἡχῶν ἀνυψοῦσά τὰς δέσεις αὐτῶν μέχρι οὐρανῶν.

Ἡ μελαγχολικὴ αὕτη ἐρημία συνάδει μὲ τὴν θλίψιν τῆς Ἰωάννας· καὶ τὰ λείψανα τοῦ Φιλίππου ἐπαπαύονται ἐν τοῖς κοιμητηρίοις τοῦ ναυδίου. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον διέμεινε ἡ Ἰωάννα ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ὃν ὡς παρακατέθεσεν ἀντικείμενον πολυτιμώτερον καὶ ἀντιπρὸς τῆς ζωῆς της. Ἀλλὰ καθ' ἣν ὥραν ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, αἰφνης πληροφορεῖται ὅτι γυναικεία μοῖρα ὑπάρχει οὐ μακρὰν τοῦ προσφιλοῦς τάφου. Βιβήσαντες τρεμερὰν θεωρεῖ ἡ Ἰωάννα τὴν γείτονα ταύτην ἡγούμενην. Τὸ σῶμα τοῦ Φιλίππου ἐξερπύσσεται πάραυτα καὶ ἐναποτίθεται τέλος ἐν τοῖς κοιμητηρίοις τῶν Καστιλιανῶν βασιλέων. Ἡ καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ κράτος τοῦ ἀνάντου ζηλοτυπία τῆς Ἰωάννας καταδεικνύει ἐν τῇ παραφροσύνῃ ἔξοχον καὶ ὑπερφύεον αἰσθημα ὅπερ ἀδυνατοῦμεν νὰ δρίσωμεν, καὶ ὅπερ διεγείρει τὸν ἀκούσιον ἡμῶν σεβασμὸν.

Καταβληθεῖσα ὑπὸ τῶν βασάνων καὶ τοῦ κόπου βιβήσαντος, ἡ Ἰωάννα ἐπὶ μακρὸν ἔτι χρόνον ἐζητεῖ τὸν ἀδελφόν. Ὡς ἀπατηλὸν ἰσχύος φάσμα διεστρεφίτο ἐπὶ τοῦ θρόνου ἡ μετὰ τὴν ζωῆς καὶ θανάτου κυμαίνουσα αὐτῇ σκιά· οἱ λαοὶ ἡγάπων τὴν ἀτυχῆ βασιλίσ-

σαν καὶ ὤκτειρον τὰς συμφορὰς αὐτῆς, καὶ δικαίως διότι ἡ ἐκ μεγάλης συμφορᾶς προελθοῦσα παραφροσύνη δὲν προκαλεῖ περιφρόνησιν. Οἱ ὑπῆκοι ἀνεγνώρισαν τὸ ὕψηλόν τῆς γενναίας ταύτης καρδίας, ἥτις ὑπέσχετο αὐτοῖς ἀνέξαντλήτους θησαυροὺς καλοκάγαθίας. Ἐκτός δὲ τούτου, ἡ πρὸς τὴν βασιλείαν λατρείαν τῶν, βαρύνουσα οὕτως ἐβρίχουμένη ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, ἡνάγκαζε αὐτοὺς νὰ σέβωνται ἐν τῷ προσώπῳ τούτῳ τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν. Κατὰ καιροῦς ἡ Ἰωάννα ἐπαρουσίαζετο ἐνώπιον τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς, ἐδίδεν ἀκροάσεις, καὶ ἐδέχετο πρέσβεις ξένων δυνάμεων· αἱ στάσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καθησυχάζοντο εὐκόλως διὰ τῆς ἰσχύος τῆς σιωπευομένης ὑπὸ τῆς τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς υἱοῦ, διαδόχου τοῦ θρόνου. Τοιούτοτρόπως, κατὰ παράδοξον σύνδεσμον, τὸ ὄνομα τῆς ἀσθενοῦς Ἰωάννας εὐρίσκετο ἐν τοῖς πρακτικαῖς τῆς ἀρχῆς συνωδευμένον μετὰ τοῦ δυνάματος τοῦ ἰσχυροῦ Καρόλου Ε'.

Ἡ θυγάτηρ τῆς Ἰσαβέλλας ἀπεβίωσεν ἐν Ὁρωδισίλλαις τὴν 4 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1853, καταλιποῦσα τῷ ἰσχυροτάτῳ ἡγεμόνι τοῦ αἵματος τὸ εὐρυχωρότερον καὶ πλουσιώτερον κράτος τῆς ὑψηλῆς.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

A. K.

ΚΕΦΑΛΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΠΑΡΑ ΣΙΝΑΙΣ

Ἀπάσης τῆς Εὐρώπης τὰ βλέμματα εἰς νῦν ἐστραμμένα πρὸς τὴν Σίνα, τὴν ἀπέραντον μὲν, ὀλίγον δὲ γνωστὴν ταύτην χώραν, ἣν τὰ διηγήματα τῶν ἱεραποστόλων καὶ τῶν περιηγητῶν παρέστησαν ὡς τὴν κοιτιδὴ ἀπασῶν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Δὲν θεωρεῖται λοιπὸν ἀπὸ σκοποῦ νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν τῶν ἀναγνωστῶν μας δρᾶμα τι πρὸ ἐνὸς περίπου αἰῶνος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ οὐρανοῦ Κράτους λαβὼν χώραν. Τὸ δρᾶμα τοῦτο, ἡ μᾶλλον ἡ δίκη αὐτῇ, ἥ τις περιέργους λεπτομερείας ὀρεῖλομεν εἰς τινὰ ἔξοχον διπλωμάτην διατρίψαντα ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς Καντῶν, διαμείνει εἰς τὴν ζωνὴν ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Σινικοῦ λαοῦ.

Ἡ νομοθεσία τοῦ σοφοῦ τούτου λαοῦ ἐστὶν ὑπογραμμὸς αὐτῆς τῆς σοφίας. Παρὰ Σίναίς αἱ ποιναὶ εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ πρόστιμον, ἡ φυλάκισις, ἡ μαρτύριος καὶ ἡ ἐξορία εἰς Ταρταρίαν. Πρὸς ἐφαρμογὴν κεφαλικῆς ποινῆς ἀπαιτεῖται ἡ ὑπαρξὶς ἐγκλήματος κατὰ τῆς πολιτείας, κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ χύσις αἵματος, ἐγκλημα ἀνεδίκετον χάριτος ἢ ἐλαττώσεως ποινῆς. Παρὰ Σίναίς δὲν ὑπάρχει διάκρισις μετὰ τὸν προμελετημένον καὶ τοῦ ἀκουσίου φάνους. Ἡ κλοπὴ δὲν ἐπάγεται τὸν θάνατον, ἐκτός ἂν αὕτη ἐτελέσθῃ διὰ προσβολῆς [κατὰ προσώπου. Ἡ μετρίασις τῆς ποινῆς δεικνύει ὅτι τὰ ἐγκλήματα εἰσὶ σπάνια] τῷ ὄντι, ὀλίγα ἐξ αὐτῶν παρουσιάζονται ἐκτός ἐν καιρῷ λιμοῦ, ὅστις συνήθως καταμαστιτίζει τὰς διάφορους ἐπαρχίας τῆς Σίνας σκληρότερον ἢ ἄλλο τι